

twinge dem til Daab, og ved Siden af en saadan Tingenes Tilstand bestod en Frihed i Lære, som vistnok neppe kan tænkes større, en Frihed i Forvaltningen af Sacramentet, som jeg idetmindste troer i mange Henseender var uønskelig. Af disse besynderlige Modsigelser i den tidligere Tingenes Tilstand har der maattet udvikle sig mangehaande forskjelligte Anskuelser om de kirkelige Forhold, og, naar nu hertil kommer den store Forandring, som er indtraadt ved Grundlovens Givelse, saa seer man let hvilken Sværm af forskjelligte Meninger man reiser i det Dieblif, man gaaer ind paa et kirkeligt Spørgsmaal. Naar man ikke skarpt lægger Mærke til det, er det vanskeligt at sondre mellem de forskjelligte Spørgsmaal, som tilsyneladende fremtræde som eensartede; der er saaledes de forskjelligte Regionsksamfunds Frihed og der er de enkelte Medlemmers Frihed i disse Samfund; hvormegen Tale have vi ikke her hørt, som har sin Rod deri, at man ikke har vidst at skjelne og fastholde Grændsen mellem de forskjelligte Religionsksamfunds Frihed og de enkelte Medlemmers Frihed? Jeg skal nu gaae over til at betragte de enkelte Bestemmelser. Man har først gjort et for mig overrassende Angreb paa § 9, med Hensyn til dens Bestemmelser om Opdragelsen af Børn, som fødes i blandede Ægtefaber, ja, man har endogsaa anført, at det skulde være aldeles unødvendigt at faae saadanne Lovbestemmelser. Det undrer mig imidlertid, at Grindringen i denne Henseende er saa kort; det er jo nemlig ikke et Aar siden, at vi hørte stærk Klage over de bestaaende Forhold og Baaastand om, at det var nødvendigt, ad Lovgivningens Vej at raade Bod paa de Ulemper, som fandt Sted; det er bekjendt, at der af Cultusministeren, ved en kongelig erhvervet Resolution af 17de December 1849, blev gjort gjældende, at Børn, der fødes i Ægtefaber, som vare indgaaede mellem en Jødinde og en Christen eller mellem en Jøde og en christen Kvinde, skulde, som hidtil, opdrages i den christelige Religion. Denne Bestemmelse staaer endnu ved Magt, thi jeg troer ikke, at den ærede Cultusminister har gjort nogen Forandring deri, og altsaa er det endnu den bestaaende Tingenes Tilstand, men jeg

troer, at denne Tingenes Tilstand strider mod det, man maa ønske at gjøre gjældende, og jeg troer, at man maa søge at bringe disse Forhold i Samklang med Grundloven (Ja! Ja!). Det er det, der seer ved de her i § 9 foreslaaede Bestemmelser. Om man nu end med Hensyn til Udførelsen i det Enkelte maaskee kunde ønske det hellere paa den ene end paa den anden Maade, det er med Hensyn til det store Spørgsmaal af underordnet Vigtighed, men Nødvendigheden af at faae Lovbestemmelsen bragt i Samklang med Grundloven, troer jeg, er aldeles umiskjendelig. Man har nu søgt at tilveiebringe denne Samklang ved det Forslag, som er stillet af Minoriteten, ligesom ogsaa ved det under Nr. 26 stillede Forslag, thi dette Forslag falder i alt Væsentligt sammen med Minoritetens Forslag. Ved Minoritetens Forslag faae Forældrene en ubetinget Myndighed til at bestemme, i hvilken Religion Børnene skulde opdrages; men herved maa jeg bemærke, at, idet vi vedtage en saadan Bestemmelse, give vi den tillige, saaledes som jeg allerede ved en anden Leilighed har bemærket, ogsaa for Folketirkens Medlemmer.

Folketirkens Medlemmer giver man herved Ret til at opdrage deres Børn i hvilken Religion de ville, uden at deres Stilling til Folketirken derved forandres; man giver altsaa en Lov, som ikke alene gjælder for de afvigende Troesksamfund, men man giver tillige en Lov for Folketirken. Det er nu engang en Følge af Tingenes nærværende Ordning, en Ordning, som man først ved fremtidige Bestemmelser nok kan raade Bod paa. Herved opstaaer en Forskiel imellem Folketirken og de andre fra Folketirken afvigende Troesksamfund til Gunst for disse sidste, thi de kunne ved af dem selv vedtagne Bestemmelser imødegaae og hindre Virkningen af saadanne Lovbestemmelser for deres Samfunds Bedkommende, hvorimod Folketirken ikke har nogen saadan lovgivende Myndighed, hvorved den vilde kunne imødegaae Følgerne af saadanne Bestemmelser, dersom de fik Lovskraft. Men dernæst er der en anden og det en almindelig Henseende, i hvilken jeg vilde ansee det for at være uønskeligt, om det ved Lov blev bestemt, at Forældrene kunde opdrage deres Børn i hvilken som helst Religion, de vilde,